

De schat in het Zilvermeer

van Karl Friedrich May
verscheen oorspronkelijk in het Duits in 1894 bij
Union Deutsche Verlagsgesellschaft.

Deze heruitgave is tot stand gekomen in samenwerking met
de Karl May Vereniging (www.karl-may-vereniging.nl),
met name dankzij de inbreng van Hans Boessenkool.

Voor deze herdruk is dankbaar gebruikgemaakt van teksten van
de Nederlandse vertaling van de derde druk uit 1917,
verschenen bij uitgeverij H.J.W Becht, Amsterdam,
met illustraties van Ewald Thiel,
en gedrukt bij
Boek-, Courant- en Steendrukkerij G.J. Thieme, Nijmegen

Scans en bewerking: Project Gutenberg.org

Voor het omslag is een scan gemaakt van de eerste Nederlandse uitgave,
in 1895 vervaardigd door G.B. van Goor Zonen in Gouda.

Taalaanpassingen: Wijnand C. van de Meeberg
Technische realisatie: GigaBoek.nl

De schat in het Zilvermeer

is in 2022 opnieuw uitgeven onder auspiciën van

Stichting De Laatste der Mohikanen

boeken die bekliven

www.delatstedermohikanen.nl

De Laatste der Mohikanen

Promoot literair werelderfgoed en stimuleert de leeshonger

Van elk titel is een *gratis* e-book beschikbaar.
Steun ons en vertel ons uw eigen boekverhaal.
Bezoek de site:
elke week verschijnen er nieuwe ‘oude’ titels.

ISBN 9789085485131

KARL MAY'S REISAVONTUREN

DE SCHAT IN HET ZILVERMEER

VAN
KARL MAY

geïllustreerd

Inhoud

Hoofdstuk 1 – De Zwarte Panter.....	7
Hoofdstuk 2 – De Tramps	21
Hoofdstuk 3 – Nachtelijke gevechten	41
Hoofdstuk 4 – Aan de vergelding ontkomen.....	58
Hoofdstuk 5 – Indiaans meesterstuk.....	70
Hoofdstuk 6 – Een Parforce-rit in het donker	88
Hoofdstuk 7 – In de strijd in Butlers boerderij.....	96
Hoofdstuk 8 – Een drama op de Prairie	117
Hoofdstuk 9 – List en tegenlist.....	132
Hoofdstuk 10 – Aan de Eagle-Tail.....	146
Hoofdstuk 11 – In de klem.....	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Hoofdstuk 12 – Op dood en leven	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Hoofdstuk 13 – Grootmoedigheid van Old Shatterhand .	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Hoofdstuk 14 – Gevangen en bevrijd.....	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Hoofdstuk 15 – Een Indianengevecht.....	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.
Hoofdstuk 16 – Aan het Zilvermeer.....	Fout! Bladwijzer niet gedefinieerd.

Hoofdstuk 1 – De Zwarte Panter

Omstreeks het middaguur van een zeer hete junidag was de ‘Dogfish’ – een van de grootste stoomschepen voor passagiers en goederen van Arkansas – druk bezig met zijn geweldige schepraderen de wateren van de rivier te klieven. Die ochtend zeer in de vroege was deze stoomboot van Little Rock afgevaren en zou nu spoedig Lewisburg bereiken, om daar aan te leggen wanneer er nieuwe passagiers of goederen aan boord genomen moesten worden.

De felle hitte had de meer welgestelde reizigers naar hun kajuiten of slaappleatsen gedreven, en de meeste dekpassagiers lagen achter vaten, kisten en ander pakgoed, overal waar slechts een weinig schaduw te vinden was. Voor die passagiers had de kapitein onder een uitgespannen zeil een Bed-and-Board (dat is een openslaande beddenkast) laten zetten waarop allerlei glazen en flessen stonden, welks scherpe inhoud in geen geval geschikt was voor verwende gehemelten en tongen. Achter deze soort van toonbank zat de knecht van de hofmeester, vermoeid van de hitte, met zijn ogen dicht te knikkebollen. Van tijd tot tijd gingen zijn oogleden even open, en dan kwam er een binnensmonds geprevelde vloek of ander kras woord over zijn lippen. Die uitingen van wrevel golden een groep van een twintigtal mannen die voor de toonbank in een kring op de grond zaten, en de dobbelbeker van hand tot hand lieten gaan. Er werd om een *drink* (*zoopje*) gespeeld dat wil zeggen: als het spel uit was moest de verliezer voor elk van de medespelers een borrel betalen. Daardoor was de hofmeester-knecht niet in de gelegenheid een dutje te doen, waarin hij blijkbaar zoveel trek had.

Die mannen hadden stellig niet pas hier op de stoomboot kennisgemaakt, want zij speelden ‘jij en jou’ tegen elkaar en, naar men uit sommige uitdrukkingen nu en dan kon opmaken, schenen zij met elkaars omstandigheden volkomen bekend. Als tegenhanger van die algemene vertrouwelijkheid, was er één onder hen voor wie al de anderen een soort van ontzag schenen te hebben. Zij noemden hem ‘kornel,’ zoals men weet, een verbastering van het woord *kolonel* dat *overste* betekent.

Die man was lang en mager; met een gladgeschoren gezicht, met scherpgetekende gelaatstreken, en een borstelige, roodkleurige baard. Ook zijn kortgeknipt hoofdhaar was zo rood als een vos, wat men duidelijk zien kon, daar hij de oude, versleten vilten hoed die hij ophad, ver achteruit in zijn nek had geschoven. Zijn kleding bestond uit zware, met spijkers beslagen vetleren schoenen, een nankingbroek, en een kort wambuis van dezelfde stof. Een vest droeg hij niet; in plaats daarvan was een ongestreken vuil hemd te zien, waarvan de brede halskraag, zonder door een das bijeengehouden te worden, wijd openstond, zodat men zijn sterk door de zon gebruinde blote borst zag. Om zijn middel was een soort van rode gordel gebonden bij wijze van sjerp, waaruit de handvatten van een mes en twee pistolen tevoorschijn kwamen. Achter hem lag een geweer, nog zo goed als nieuw, en een linnen knapzak, voorzien van twee banden, om als ransel op de rug gedragen te worden.

De andere mannen waren eveneens slordig en even onopvallend gekleed, maar insgelijks zeer goed gewapend. Er was niet één onder hen die men op het eerste gezicht zou hebben durven vertrouwen. Zij dobbelden met een hartstochtelijkheid alsof de speelduivel in hen gevaren was, en voerden daarbij hun gezellige kout in uitdrukkingen, zo ruw en plat dat iemand die op een greintje beschaving aanspraak kon maken, zeer zeker geen minuut bij hen zou hebben blijven staan. Zij hadden stellig reeds verscheidene *zoopies* gebruikt, want hun gezichten waren niet alleen door de zon verhit, maar ook klaarblijkelijk in geen geringere mate door de sterke drank.

De kapitein van het stoomschip had de commandobrug verlaten en was naar de achterplecht gegaan, om aan de stuurman enige nodige bevelen te geven. Toen dit gedaan was zei laatstgenoemde: ‘Wat denkt u van de snaken die daar op de voorplecht zitten te dobbelen, kapitein? Mij dunkt dat zijn boys die men maar liever niet aan boord ziet komen.’

‘Zo denk ik er ook over,’ antwoordde de gevraagde met een hoofdknikje. ‘Zij hebben zich wel uitgegeven voor harvesters (*oogsters*), die naar het Westen willen, om zich op de boerderijen als daggelders te verhuren, maar ik zou niet gaarne de man zijn bij wie zij om werk kwamen aankloppen.’

‘Wel sir, ik voor mij, ik houd hen voor echte tramps (*vagebonden*); ik hoop tenminste maar dat zij zich hier aan boord rustig zullen houden.’

‘Ik zou hen niet raden het ons lastiger te maken dan wij gewend zijn. Wij hebben hands (*manschap*) genoeg aan boord om hen allen in de oude gezegende Arkansas te smijten. Maak overigens maar klarigheid om aan te leggen, want binnen tien minuten zal Lewisburg in zicht komen.’

met een van de heren die daar nog staan te gapen naar de wal. Nemen wij bijvoorbeeld die lange die daar bij hen staat als een reus, omringd door dwergen. En eindelijk de rode Indsman, die met zijn jongen ook aan boord is gekomen. Of bent u bang voor hem?’

Een algemeen gelach volgde als antwoord op die vraag, en de kornel zei op een toon van minachting: ‘Ik bang voor dat rode apenbakkes? Pshaw! Als u dat nog gevraagd had wat de reus betreft, tegen wie u mij ophitst. All devils (*alle duivels*), wat moet die kerel sterk zijn. Maar juist die reuzen hebben doorgaans het minst moed in hun lijf, en hij is zo fijn en mooi gekleed dat hij stellig beter weet om te gaan in de salons van de groten der aarde, dan met mensen van ons kaliber. Maar ik neem de weddenschap aan: een zoopje van drie borrels met elk van de drie. En nu aan het werk!’

Hij had de drie laatste volzinnen met zoveel stemverheffing geuit dat al de passagiers het gehoord moesten hebben. Iedere Amerikaan en iedere Westman kent de betekenis van het woord *drink*, vooral wanneer dat zo met luider stem en op zo’n dreigende toon uitgesproken wordt als hier het geval was. Aller ogen richtten zich dan ook op de kornel. Iedereen zag dat hij, evenals zijn metgezellen, reeds half beschonken was; maar niemand verwijderde zich, daar allen nieuwsgierig waren om te zien wie die drie waren aan wie de dronk zou worden aangeboden.

De kornel liet de glazen vullen, nam het zijne in de hand en trad op de zwartbaard toe die het dichtst in de nabijheid was en naar een geschikte plaats voor zich zocht. ‘Good day, sir!’ zei hij. ‘Mag ik het genoeg hebben u dit glas aan te bieden? Ik houd u natuurlijk voor een gentleman, want ik drink nooit anders dan met echt fatsoenlijke lieden, en ik hoop dat u het zult ledigen op mijn gezondheid?’

De zwarte baard van de toe gesprokene verbreedde zich, en trok zich toen weer ineen, waaruit men kon opmaken dat er een lachje van vergenoegdheid over zijn gelaat gleed.

‘Wel,’ antwoordde hij, ‘ik ben niet ongenegen u dat plezier te doen; doch ik zou eerst gaarne weten wie mij deze verrassende eer bewijst.’

‘Natuurlijk, sir! Men moet weten met wie men drinkt. Ik heet Brinkley, kornel Brinkley, als u er niets tegen hebt. En u?’

‘Mijn naam is Grosser, Thomas Grosser, om u te dienen. Dus op uw gezondheid, kornel!’

Hij dronk het glas leeg, waarbij ook de anderen hun glas ledigden, en gaf het aan de kornel terug. Deze voelde zich als winnaar, nam hem op een bijna beledigende wijze met de ogen op van het hoofd tot de voeten, en zei: ‘Uw naam is Duits, als ik het wel heb. U bent dus een vervloekte Dutchman, is het niet zo?’

‘Neen, ik ben een Germaan, sir!’ antwoordde de Duitser op een minzame toon, zonder zich door de grofheid van de andere tot drift te laten vervoeren. ‘Uw vervloekte Dutchman dient u dus aan een ander adres te bezorgen; op mij heeft die titel geen vat. Ik dank u dus voor uw dronk, en daarmee basta!’

Dit gezegd hebbende maakte hij rechtsomkeer, en verwijderde zich schielijk terwijl hij bij zichzelf mompelde: ‘Ik heb mij dus niet vergist; het is die Brinkley. En hij noemt zich kornel! De kerel heeft stellig niet veel goeds in de zin. Wie weet hoelang hij nog aan boord blijft. Ik zal hem tenminste in het oog houden.’

Brinkley had dus de eerste weddenschap gewonnen: doch zeer triomfantelijk zag hij er niet uit, allesbehalve. Zijn gelaat was geheel veranderd, er was duidelijk aan te zien dat hij zich verbeet van wrevel. Hij had gehoopt dat Grosser zou weigeren, en zich dan door de bedreigingen zou laten dwingen om te drinken. Maar Grosser was de wijste geweest; hij had eerst gedronken, en toen vrij duidelijk gezegd dat hij te verstandig was om aanleiding te geven tot een twist. Dit hinderde de kornel geweldig. En nadat hij zijn glas opnieuw had laten vullen, ging hij naar zijn tweede slachtoffer, de Indiaan.

Tegelijk met Grosser, namelijk, waren twee Indsman aan boord gekomen, een oude en een jongere, die naar gissing omstreeks vijftien jaar oud kon zijn. Zij geleken zo sprekend op elkaar dat men daaruit terstond de juiste gevolgtrekking maken kon dat zij vader en zoon waren. Daarbij waren zij zo volkomen eender gekleed en gewapend dat de zoon het verjongde evenbeeld van de vader was.

Hun kleding bestond uit lederen leggings, aan de zijden uitgesneden als franje, en geel geverfde mocassins. Een jachthemd of jachtbuis was niet te zien, doordat zij hun bovenlijf van de schouders af gehuld hadden in een door weerschijn kleuren-wisselend tsoeni-kleed, zoals er zijn die zestig dollars kosten. Hun zwarte hoofdhaar was glad gekamd naar achteren, waar het op hun rug

neerhing, hetgeen aan hun uiterlijk iets vrouwelijks gaf. Hun gezichten waren gevuld en rond, en hadden een in hoge mate goedge uitdrukking, die nog verhoogd werd, doordat zij hun wangen met vermiljoen hoog rood hadden geverfd. De geweren, zoals ieder hunner er een in zijn hand had, schenen tezamen geen halve dollar waard te zijn. In het geheel zagen zij er beiden uit als volkomen onschadelijk en tevens zo nuchter dat zij, gelijk reeds is aangestipt, de lachlust van de drinkers hadden gaande gemaakt. Zij hadden zich, als waren zij bang voor andere mensen, schuchter van de menigte afgezonderd, en leunden tegen een stevige houten kast, een manslengte hoog en even breed en lang. Daar schenen zij op niets acht te geven; en zelfs nu de kornel op hen toetrad, sloegen zij niet eens hun ogen op dan toen hij vlak voor hen stond en hen aansprak: 'Mooi weer vandaag! Vindt u dat ook niet, rode snaken? Dan smaakt een borrel. Hier, oude, laat dit eens achter uw kiezen lopen.'

De Indiaan verroerde zich niet, en antwoordde in gebroken Engels: 'Not to drink.'

'Wat, u wilt niet?' riep de eigenaar van de rode keelbaard, opvliegende als buskruit. 'Het is een drink, verstaat u, een drink! Die geweigerd te zien, is voor iedere echte gentleman, zoals ik er een ben, een belediging, die uitgewist moet worden met het mes. Doch eerst moet ik weten wie u bent. Hoe is uw naam?'

'Nientropan-hawi,' antwoordde de gevraagde bedaard en bescheiden.

'Tot welke stam behoort u?'

'Tonkawa.'

'Zo, dus tot de makke Roodhuiden, die bang zijn voor een kat – verstaat u dat: bang voor een kat, al wars het 't kleinste poesje! Ik zal geen lange morgenspraak met u maken. Dus, wilt u drinken?'

'Ik niet drinken vuurwater.'

Hij zei dit in weerwil van de dreigende toon waarop de kornel gesproken had even bedaard als vroeger. Laatstgenoemde gaf hem echter een oorvijs die klonk als een klok.

'Ziedaar dan, rode lafaard!' riep hij uit. 'Ik wil mij niet anders wreken, omdat ik zo'n ellendeling te ver beneden mij acht.'

Terwijl de klap gegeven werd, greep de hand van de jongere Indiaan terstond onder zijn tsoeningewaad, ontwijfelbaar naar een wapen, en tegelijk sloeg hij zijn ogen op naar zijn vader, om aan diens gezicht te zien wat die nu doen en zeggen zou.

Het gelaat van de oude was eensklaps zo veranderd dat men hem nu ternauwernood herkend zou hebben. Zijn gestalte scheen plotseling gegroeid, zijn ogen vlamden op en zijn gelaatstreken tekenen een opwelling van geestkracht. Doch even snel sloeg hij zijn ogen weer neer, verdween de fierheid van zijn opgericht lichaam en zijn gelaat stond weer in dezelfde goedge plooi van vroeger.

'Nu, wat zegt u daarvan?' vroeg de kornel honend.

'Nientropan-hawi danken.'

'Is die muilpeer zo naar uw zin geweest dat u er dank je voor zegt? Daar hebt u er dan nog een?'

Dit zeggende voegde hij de daad bij het woord; doch doordat de Indiaan snel als een gedachte bukte en de slag ontweek, sloeg hij met zijn hand tegen de kast aan tegen welke de Indianen leunden, en wel met zoveel kracht dat de slag het gehele schip over gehoord werd. En dadelijk weerklonk uit de kast een kort schel gebrom en geblaas dat schier terstond overging in een vervaarlijk woeste schreeuw, onmiddellijk gevolgd door een gebrul zo ontzettend dat het was alsof het schip ervan dreunde.

De kornel sprong van schrik achteruit, liet het glas uit zijn hand vallen, en schreeuwde met een gillende stem: 'Heavens! Wat is dat? Er zit een wild beest in die kast! Dat is ongepermitteerd. Het is goed om een mens de dood op het lijf te jagen van schrik, of althans een beroerte!'

De schrik had niet hem alleen bevangen, maar evenzeer de andere passagiers. De zich op dek bevindende mannen gaven even luid uiting aan hun ontsteltenis als de kornel. Slechts vier hunner hadden geen schijn of blijk gegeven van onthutst zijn, namelijk de zwartbaard, die nu voor aan de boeg zat, het reusachtige heerschap dat de kornel nu nog tot een dronk moest uitnodigen, en de twee Indianen. De vier personen hadden evenmin als de anderen geweten dat zich een wild beest aan boord, en wel in die kast bevond; doch zij bezaten een zo grote en lang geoeffende zelfbeheersing dat het hun niet moeilijk viel hun bevreesing te verbergen. Het gebrul was ook onder het dek in de kajuiten gehoord.

Verscheidene dames kwamen gillend naar boven, ten einde te weten te komen door welk gevaar

zij bedreigd werden.

‘Het is niets, ladies en messieurs!’ antwoordde een zeer fatsoenlijk gekleed heer, die zo-even insgelijks uit zijn kajuit was gekomen. ‘Slechts een pantertje, een klein pantertje, anders niet! Een allerliefste *Felis pantera*, slechts een zwarte, slechts een zwarte, messieurs!’

‘Wat? Een zwarte panter?’ krijste met een pieperige stem een klein mannetje met een grote bril op de neus, zodat men hem slechts behoefde aan te zien om te begripen dat hij beter thuis was in de zoölogische boeken dan in de praktische omgang met wilde dieren. ‘De zwarte panter is een aller gevaarlijkst verscheurend dier. Hij is groter en langer dan de leeuw en de tijger. Hij werpt zich op zijn prooi uit louter bloeddorst, zelfs al heeft hij geen honger. Hoe oud is hij al?’

‘Drie jaar pas, mijnheer! Niet ouder.’

‘Drie jaar pas? Noemt u dát pas? Dan is hij reeds volwassen... Lieve hemel! En zo’n ondiervindt zich hier aan boord! Wie kan dat verantwoorden?’

‘Ik, mijnheer, ik,’ antwoordde de elegante onbekende; en nu een buiging makende, zei hij: ‘Vergunt mij, myladies en gentlemen dat ik zelf mij aan u voorstel. Ik ben de beroemde menagerie-eigenaar Jonathan Boyler, en bevind mij sedert enige tijd met mijn gezelschap in Van Buren. Daar deze zwarte panter in Nieuw-Orleans voor mij aangekomen was, ben ik hem daar gaan afhalen, vergezeld van mijn knapste dierentemmer. De kapitein van dit goede schip heeft mij, tegen betaling van een hoog vrachtgeld, vergund hem aan boord te brengen, onder beding dat de passagiers niet te weten mochten komen in welk gezelschap zij zich bevonden. Daarom heb ik de panter niet anders gevoederd dan in de nacht, en hem elke nacht een geheel kalf gegeven, opdat hij zich zat zou vreten dat hij de ganse dag met slapen doorbrengt, en zich bijna niet verroeren kan. Wanneer men echter met vuisten tegen de kast slaat wordt hij wakker, en laat dan ook zijn stem horen. Ik hoop dat de geëerde dames en heren alsnu van de aanwezigheid van mijn pantertje dat overigens niemand hindert, niet verder notitie zullen nemen.’

‘Wat?’ krijste het manneke met de grote bril, terwijl zijn pieperig stemmetje bijna in zijn keel bleef steken. ‘Dat niemand hindert? Niet verder notitie ervan nemen? Ik moet zeggen dat mij zo iets nog nooit van mijn leven overkomen is. Ik zou de reis met deze boot moeten maken in gezelschap van een zwarte panter! Neen dat nooit, nooit in der eeuwigheid! Of dat beest zal van de boot af, of ik ga er af! Smijt dat ondierv in het water, of zet het met kast en al aan wall!’

‘Maar, mijnheer, er is wezenlijk hoegenaamd geen gevaar bij,’ verzekerde de menagerie-eigenaar. ‘Zie maar eens welk een stevige kast, en...’

‘Wát stevige kast!’ viel het kleine mannetje hem met drift in de rede. ‘Ik zou kans zien om die kast kapot te breken – hoeveel te eer dan een panter!’

‘Ja maar, met uw welnemen: in die kast, die slechts tot omkleedsel dient, zit de ijzeren kooi, die geen tien leeuwen of panters in staat zouden zijn te breken.’

‘Is dat waar? Laat ons dan die ijzeren kooi zien! Ik moet mij overtuigen.’

‘Ja, ja, de ijzeren kooi laten zien! Wij moeten weten waaraan wij ons te houden hebben!’ riepen twintig, dertig of meer stemmen tegelijk.

De menagerie-eigenaar was een Yankee, en trok dadelijk partij van de gelegenheid om met dat algemene verlangen zijn voordeel te doen.

‘Volgaarne, volgaarne,’ antwoordde hij. ‘Maar, myladies en gentlemen, het spreekt vanzelf dat men de ijzeren kooi niet zien kan zonder tegelijk de panter te zien die erin zit. En dáárvóór dient natuurlijk iets betaald te worden. Om het aantrekkelijke van dat zeldzame schouwspel te verhogen, zal ik het dier, terwijl het te kijk is, laten voederen. Ik zal de plaatsen voor de toeschouwers indelen in drie rangen: de eerste rang zal een dollar kosten, de tweede rang een halve dollar, de derde rang een kwartdollar. Aangezien ik hier louter ladies en echte gentlemen om mij heen zie, begrijp ik dat er van tweede en derde rang geen gebruik gemaakt zal worden; die twee rangen vervallen dus – of, is er wellicht iemand op het dek aanwezig die liever slechts een halve dollar voor deze belangwekkende vertoning wenst te betalen, of zelfs slechts een kwartdollar?’

Op deze vraag volgde natuurlijk geen antwoord.

‘Nu dan, enkel eerste rang! Asjeblijft, myladies en mylords, een dollar per persoon!’

Hij nam zijn hoed af, en ging daarin de dollars inzamelen, terwijl zijn dierentemmer, die hij inmiddels geroepen had, de nodige toebereidselen voor de vertoning ging maken.

De passagiers waren merendeels Yankees, en als zodanig vonden zij de wending, die de zaak

genomen had, volkomen naar hun zin. Hadden de meesten het eerst schandelijk genoemd dat de kapitein er zijn stoomboot toe leende, zo'n aller gevaarlijkst roofdier te vervoeren, nu hun de gelegenheid geboden werd om van dat beest een kijkje te nemen, beschouwden zij het als een welkome afwisseling in de eentonigheid van het langdurende vervelende verblijf aan boord. Zelfs de kleine geleerde had zijn angst overwonnen, en zag de vertoning met grote belangstelling tegemoet.

De kornel maakte van die tussentijd gebruik om aan zijn metgezellen het volgende voorstel te doen: 'Luister eens, boys! Ik heb een weddenschap gewonnen, en de tweede heb ik verloren, daar die rode schobberd niet heeft willen drinken. Dat is dus quitte. De derde weddenschap zullen wij niet om drie glazen brandy maken, maar om de dollar entreegeld, die wij betalen moeten. Vindt u dat goed?'

De anderen namen dat voorstel natuurlijk aan, want de reus zag er niet naar uit dat hij van bangheid in zijn schulp zou kruipen.

'Nu,' sprak de kornel, die zich door het veelvuldige gebruik van brandewijn zeker waande van de overwinning: 'Let nu eens op, hoe gauw en gretig die Goliath met mij drinken zal.'

Hij liet zijn glas volschenken, en ging daarmee naar de bedoelde persoon. De lichaamsvormen van die man waren in alle opzichten reusachtig te noemen. Hij was nog langer en breder van gestalte dan de man met de zwarte baard, die zich Grosser genoemd had. Hij was zeer stellig geen salonheer, want zijn gelaat was door de zon bruin gebrand; zijn mannelijk schone gezichtstrekken waren fijn getekend, en zijn blauwe ogen hadden die eigenaardige niet te beschrijven blik, waardoor zich mensen onderscheiden die op grote vlakten leven, waar de horizon niet eng begrensd is, dus zeevarenden, woestijnbewoners en prairie-mannen. Zijn gelaat was gladgeschoren, hij kon omstreeks veertig jaar oud zijn, en hij droeg een elegant reiskostuum. Wapens zag men niet bij hem. Hij stond bij enige heren met wie hij in een levendig gesprek was over de panter. Ook de kapitein bevond zich onder hen. Die was van de commandobrug afgekomen om de tentoonstelling van de panter bij te wonen.

Daar kwam de kornel nader, plaatste zich uittartend voor zijn derde vermoedelijke slachtoffer, en zei: 'Sir! Ik bied u een dronk aan. Ik hoop dat u er niets tegen zult hebben mij als een echte gentleman te zeggen wie u bent.'

De toe-gesprokene keek hem met zichtbare bevreemding eens aan, en wendde zich zonder iets te antwoorden weer opzij, om het door die verwaten indringer afgebroken gesprek te vervolgen.

'Poeh!' riep deze uit. 'Bent u doof, of wilt u mij met opzet niet horen? Dit laatste zou ik u niet raden, daar er niet met mij te gekscheren valt als men weigert met mij te drinken. Ik geef u de goede raad een voorbeeld te nemen aan de Indsman.'

De dus lastig gevallene haalde de schouders eens op, en vroeg aan de kapitein: 'Hebt u gehoord wat die snaak daar tegen mij zegt?'

'Yes, sir, woord voor woord,' gaf de gevraagde met een hoofdknikje ten bescheid.

'Nu, dan bent u getuige dat ik hem niet hier geroepen heb.'

'Wat?' schreeuwde de kornel verwoed. 'Snaak noemt u mij? En u weigert met mij te drinken? Moet het u dan gaan als de Indiaan, die ik...'

Verder kwam hij niet, want op dat ogenblik ontving hij van de reus zo'n geweldige muilpeer dat hij ten ondersteboven en over de kop duikelde en een eind weg over het dek rolde. Daar lag hij een ogenblik als versuft, doch toen zich schielijk oprichtende, trok hij zijn mes, en vloog als een razende op de reus aan.

Deze had zijn handen in zijn broekzakken gestoken, en stond daar zo bedaard, alsof hem niet het minste gevaar dreigde, en de kornel in het geheel niet bestond. Deze brulde op woedende toon: 'Hond, mij een oorveeg? Dat kost bloed, en wel het uwe!'

Verscheidene van de omstanders en ook de kapitein wilden tussenbeide komen, maar de reus wees hen met een veelzeggend hoofdschudden terug; en toen de kornel hem tot op twee passen afstand genaderd was lichtte hij zijn rechterbeen op, en ontving de aanvaller met zo'n duchtige schop tegen diens maag dat de onverlaat andermaal ondersteboven ging en over het dek rolde.

'Nu hebt u genoeg; pas nu op voor de derde keer!' riep de goliath dreigend.

Maar de kornel sprong weerom overeind, schoof het mes in zijn gordel, en haalde er, schuimbekkend van woede, een van de pistolen uit om daarmee zijn tegenstander te lijf te gaan. Doch deze trok zijn rechterhand uit zijn broekzak, waarin hij een revolver verborgen had.

kroop voorwaarts vlak langs de scheepsrand, om door de op en neer lopende officier niet opgemerkt te worden. Hij bereikte zonder tegenspoed het doel van zijn tocht. Door het gaas van het eerste raam kwam een flauw lichtschijnsel. Er brandde dus licht in de slaapkajuit. Zou Butler nog wakker zijn, bezig met lezen misschien?

Maar de kornel vergewiste zich dat er ook in de andere slaapkajuiten licht brandde, en dit stelde hem enigszins gerust. Misschien werd juist door dat licht de volvoering van zijn plan vergemakkelijkt, terwijl zulks in de donker nog al moeilijk geweest zou zijn. Hij trok zijn mes en sneed het gaas van boven tot onder doormidden zonder het minste gedruis; doch een gordijntje belette hem in de kajuit te zien. Hij schoof dat behoedzaam opzij, en had van blijdschap over hetgeen hij toen zag wel willen jubelen.

Aan de linkerwand hing boven het bed een brandend nachtlampje, van onderen bedekt, opdat het de slapende niet zou hinderen. Daaronder lag de ingenieur in een diepe slaap, met zijn gezicht naar de wand gekeerd. Op een stoel lagen zijn kledingstukken. Tegen de rechterwand stond een klaptafeltje, en daarop lagen het horloge, de geldbeurs en... het mes van de slapende, alles zeer gemakkelijk te grijpen, als de kornel slechts de hand er naar uitstak. En hij stak de hand er naar uit; het horloge en de beurs liet hij liggen, maar hij greep het mes. Hij nam het uit het foedraal, en probeerde het heft; dat liet zich opendraaien als een goed werkende schroef. Dit was hem voldoende.

Verduiveld, dacht de dief: dat is veel gemakkelijker gegaan dan ik had durven denken. Het kon nodig geweest zijn dat ik naar binnen had moeten gaan, en dat ik hem had moeten wurgen.

Niemand had dit bedrijf gezien; het raampje lag naar stuurboordzij, uitzijnde op het water. De kornel wierp het foedraal overboord, stak het mes in zijn gordel, en ging weer op zijn buik liggen, om naar de zijnen terug te kruipen. Hij kwam gelukkig de wachthebbende luitenant voorbij. Enige meters verder liet hij zijn ogen links gaan; daar verbeeldde hij zich twee flauw fosforescerende stippen te zien die terstond weer verdwenen. Dat waren twee ogen; dit begreep hij. Met inspanning van al zijn krachten, doch zonder enig gedruis te maken, schoof hij sneller voorwaarts en rolde toen even snel zijwaarts om uit de richting te komen waarin hij zich tot nu toe bewogen had. En jawel! Op de plaats waar hij de twee ogen gezien had, deed zich een plotselinge beweging horen, juist als van iemand die een sprong doet om een of ander voorwerp te ontwijken of te grijpen. De wachthebbende officier hoorde dat ook, en snelde erop aan.

‘Wie is daar?’ riep hij. ‘Ik, Nientropan-hawi!’ luidde het antwoord.

‘O, de Indiaan! Ga toch slapen!’

‘Hier een man geslopen! Heeft kwaad gedaan. Ik hem gezien; maar hij te gauw weg!’

‘Waarheen?’

‘Naar voren, waar kornel liggen; hij misschien zelf geweest.’

‘Pshaw! Wat zou die, of iemand anders, hier rond te sluipen hebben. Ga maar gauw slapen, en stoor de andere mensen niet!’

‘Ik gaan slapen; maar ik dan ook geen schuld als kwaad gedaan is.’

De officier luisterde naar voren, waar zich echter niet het minste geritsel liet vernemen, zodat hij er zich niet verder ongerust over maakte. Hij hield zich overtuigd dat de Roodhuid zich vergist had.

Er verliep een geruime, zeer geruime tijd; toen werd hij door de man, die op de uitkijk stond, naar de boeg geroepen.

‘Sir!’ zei deze, ‘ik weet niet wat eraan scheelt; maar het water komt hoe langer hoe hoger; het schip zinkt.’

‘Onzin!’ lachte de officier.

‘Kom dan even hier, en overtuig u.’

De officier keek eens goed, zei niets, maar spoedde zich terstond naar de kajuit van de kapitein. In een paar minuten verscheen hij met deze weer op het dek. Zij brachten een lantaarn mee, en keken bij dat schijnsel overboord. Er werd een tweede lantaarn gehaald. De luitenant ging door het achter- en de kapitein door het voorluik naar beneden, om het kielruim te onderzoeken. De tramps lagen nu niet meer rondom het luik. Reeds spoedig kwam de kapitein weer boven en ging met haastige schreden naar achteren, naar de stuurman.

‘Ja, geen woord!’

‘Hoe is uw naam?’

‘Adams – ik heet Adams,’ loog de Missouriër, die alle reden meende te hebben om zijn ware naam niet te noemen.

‘Adams,’ zei de kornel hem peinzend na. ‘Adams!... Ik heb nooit een Adams gekend die uw gezicht had. En toch blijf ik mij overtuigd houden dat wij elkaar reeds meer gezien hebben! Kent u mij? Weet u hoe ik heet?’

‘Neen,’ verzekerde de oude, ook weer in strijd met de waarheid. ‘Maar laat mij nu maar los! Ik heb u niets gedaan, en hoop dat u eerlijke Westmannen bent die andere eerlijke mensen ongemoeid laten.’

‘Ja, eerlijke mannen zijn wij, zeer eerlijke mannen,’ lachte de roodbaard. ‘Maar u hebt kort geleden een van de onzen doodgestoken, en volgens de wetten van het Westen schreit dat om wraak. Bloed om bloed, en leven om leven. U mag zijn wie u wilt, maar het is gedaan met u!’

‘Wat? Wilt u mij vermoorden?’

‘Ja, zoals u onze kameraad vermoord hebt. Het enige dat nog beslist moet worden is: of u, juist als hij, door het mes zult sterven, dan wel of wij u daar in de rivier zullen verzuipen. Veel morgen-spraak zal er niet met u gemaakt worden.’ En zich tot de zijnen wendende: ‘Wij hebben geen tijd te verliezen. De meerderheid van stemmen moet maar beslissen. Stop hem een prop in zijn mond; hij moet niet kunnen schreeuwen. Wie van uwer het beter vindt dat wij hem in het water smijten, steekt de arm in de hoogte.’

Verreweg de meesten staken dadelijk een arm in de hoogte.

‘Verzuipen dus!’ zei de kornel. ‘Bindt zijn armen en zijn benen stevig aaneen: hij moet niet kunnen zwemmen. Dan maar gauw in het water, dan kunnen wij oprukken eer zijn kameraden komen!’

Terwijl de oude Missouriër het bovenstaande verhoor onderging werd hij door verscheidene kerels stevig vastgehouden. Nu moest hem allereerst een prop in de mond gestopt worden. Hij wist dat de Indiaan onmogelijk reeds de rafters bereikt kon hebben; op hulp viel er dus volstrekt niet te hopen. En toch deed hij wat ieder ander in zijn plaats gedaan zou hebben: hij verweerde zich met inspanning van al zijn krachten, en schreeuwde om hulp. Zijn geroep kon gehoord worden ver, zeer ver weg, in de doodse stilte van de nacht.

‘All lightnings!’ vloekte de roodbaard. ‘Laat hem toch niet zo hard schreeuwen. Als u het met u allen niet met hem klaren kunt, zal ik zelf het alleen met hem klaarspelen. Gaat maar even opzij!’

Hij greep zijn geweer, en hief het op om de oude met de kolf de hersens in te slaan; maar hij had de tijd niet om dat te volvoeren, want...

Kort voor de avond waren vier ruiters, die het spoor van de tramps scherp in het oog hielden, de oever van de rivier bovenwaarts gevolgd, namelijk Old Firehand, Zwarte Tom, en Tante Droll met haar jongeling. Het spoor liep onder de bomen door: het was erg duidelijk te herkennen, maar het was moeilijk te zeggen hoe oud het reeds was. Eerst toen het over een met gras begroeide boomloze plek liep, steeg Old Firehand van zijn paard af om het te onderzoeken, daar de grashalmen dienaangaande beter opheldering konden geven dan het lage woud-mos. Toen hij de indrukken nauwlettend bekeken had, zei hij: ‘De kerels zijn ons ongeveer een Engelse mijl vooruit, want het spoor is op zijn hoogst een halfuur oud. Wij moeten onze paarden dus een beetje harder laten lopen.’

‘Waarom dat?’ vroeg Tom.

‘Om nog voor de nacht zo dicht bij de tramps te komen dat wij ontdekken waar zij hun bivak opgeslagen hebben.’

‘Is dat niet gevaarlijk voor ons?’

‘Voor zover ik weet volstrekt niet.’

‘Ik verzeker u van ja. Zij zullen in elk geval voor het donker wordt hun bivak betrekken; en als wij ons te veel haasten zullen wij hen precies in de mond lopen.’

‘Daar ben ik in het geheel niet bang voor. Gesteld dat uw vermoeden juist is, dan kunnen wij hen toch niet bereiken voordat de donker valt. Uit verscheidene kleinigheden, die ik opgemerkt heb, maak ik de gevolgtrekking dat wij ons in de nabijheid bevinden van de rafters die wij allereerst dienen te waarschuwen. Het is dus van belang de plaats te kennen waar de tramps bivakkeren. En